

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. november 10. (*)

„Adózás – Hatodik HÉA-irányelv – Adómentességek – A 13. cikk B. részének f) pontja – Fogadások, sorsolós játékok és egyéb szerencsejátékok – Az adósemlegesség elve – Mechanikus készpénzes bingó (»mechanised cash bingo«) – Pénznyerő automaták – A jogszabályi rendelkezésektől eltérő közigazgatási gyakorlat – A kellő gondosságra (»due diligence«) alapított védekezés”

A C-259/10. és C-260/10. sz. egyesített ügyekben,

69 Ennélfogva a hatodik irányelv 13. cikke B. részének f) pontja közvetlen hatállyal rendelkezik abban az értelemben, hogy hivatkozhat arra a szerencsejáték szervezője vagy a játékautomata üzemeltetője a nemzeti bíróság előtt annak érdekében, hogy megakadályozza az e rendelkezéssel össze nem egyeztethető belső jogszabályok alkalmazását (lásd a fent hivatkozott Linneweber és Akritidis egyesített ügyekben hozott ítélet 38. pontját).

70 Márpedig valamely irányelv rendelkezésének közvetlen hatálya nem függ sem az érintett tagállam által a szóban forgó irányelv átültetése során szándékosan vagy gondatlanul vétett hibától, sem pedig az uniós jog kellően súlyos megsértése fennállásától (lásd ebben az értelemben a C-62/00. sz. Marks & Spencer-ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6325. o.] 25. és 27. pontját, a C-397/01-C-403/01. sz., Pfeiffer és társai egyesített ügyekben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8835. o.] 103. pontját, valamint a fent hivatkozott Marks & Spencer-ügyben 2008. április 10-én hozott ítélet 36. pontját).

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. március 3. (*)

„2006/112/EK irányelv – Hozzáadottérték-adó – Használt gépjárműalkatrészek – Használtcikk-kereskedő által végzett, az Unió területére irányuló behozatal – Különbözet szerinti szabályozás vagy általános HÉA-szabályozás – A levonási jog keletkezése – Közvetlen hatály”

A C-203/10. sz. ügyben,

A nyolcadik kérdésről

60 Nyolcadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a 2006/112 irányelv 314. cikkének, 320. cikke (1) bekezdése első albekezdésének és 320. cikke (2) bekezdésének rendelkezései közvetlen hatállyal rendelkeznek-e, és ezért lehet-e rájuk olyan jogvitában hivatkozni, mint az alapügyben.

61 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamennyi olyan esetben, amikor valamely irányelv rendelkezései a tartalmuk alapján feltétlennek és kellően pontosnak tűnnek, azokra a magánszemélyek a tagállammal szemben

hivatkozhatnak, nevezetesen amennyiben az nem ültette át időben ezen irányelvet a nemzeti jogba, vagy amennyiben nem megfelelően ültette azt át (lásd a C-226/07. sz. Flughafen Köln/Bonn ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5999. o.] 23. pontját, a C-138/07. sz. Cobelfret-ügyben 2009. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-731. o.] 58. pontját és a C-243/09. sz. Fuß-ügyben 2010. október 14-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 56. pontját).

62 A 2006/112 irányelv 314. cikkét illetően elmondható, hogy a különbség szerinti adószabályozás alá tartozó esetek elhatárolását egyértelműen tartalmazza, és az nem függ semmilyen más – akár az Unió intézményeitől akár a tagállamoktól származó – aktus megvalósulásától.

63 Az említett irányelv 320. cikke (1) bekezdésének első albekezdése egyértelműen és feltétlenül meghatározza azon importált tárgyakat, amelyeknek az általános HÉA-szabályozás szerinti későbbi értékesítése jogot keletkeztet az adóköteles használcikk-kereskedő számára a behozatalkor fizetendő vagy megfizetett HÉA levonására. Az említett irányelv 320. cikkének (2) bekezdése a maga részéről hasonlóképpen körülhatárolja a levonási jog későbbre halasztására vonatkozó szabály hatályát.

64 Mivel tehát a 2006/112 irányelv 314. cikkének, 320. cikke (1) bekezdése első albekezdésének és 320. cikke (2) bekezdésének rendelkezései a tartalmuk szempontjából feltétlenül és kellően pontosnak tűnnek, az e megállapításhoz kapcsolódó közvetlen hatályuk felhatalmazza a magánszemélyeket arra, hogy e rendelkezésekre a nemzeti bíróságok előtt – a nemzeti adóhatóság ellen indított olyan jogvita keretében, mint az alapügybeli – abból a célból hivatkozzanak, hogy az e rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozást ne alkalmazzák (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Flughafen Köln/Bonn ügyben hozott ítélet 39. pontját).

65 A nyolcadik kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelv 314. cikke, 320. cikke (1) bekezdésének első albekezdése és 320. cikkének (2) bekezdése közvetlen hatállyal rendelkezik, ami felhatalmazza a magánszemélyeket arra, hogy azokra a nemzeti bíróság előtt abból a célból hivatkozzanak, hogy az e rendelkezésekkel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozást ne alkalmazzák.

PEDRO CRUZ VILLALÓN

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2010. december 7.[\(1\)](#)

C-398/09. sz. ügy

Lady & Kid A/S

Direct Nyt ApS

A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning

KID-Holding A/S

kontra

Skatteministeriet

(Az Østre Landsret [Dánia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Az uniós joggal összeegyeztethetetlen nemzeti adók – Visszatérítés – Megtagadás – Áthárítás – Jogalap nélküli gazdagodás – A jogellenes adó ellentételezése más jogszerű terhek egyidejű eltörlésével – Hátrányosan megkülönböztető belső adó”

23. Jóllehet a visszatérítéshez való jog közvetlenül az uniós jogból fakad, az érvényesítéséhez szükséges eljárás – éppen ellenkezőleg – a nemzeti jogokban található meg(13). Az ítélezési gyakorlat ugyanis kimondta, hogy az együttműködés elvével összhangban a tagállamok bíróságainak feladata az uniós rendelkezések közvetlen hatályából következő jogvédelem jogalanyok számára való biztosítása. Az állandó ítélezési gyakorlat szerint tehát amíg nincsenek uniós normák a jogosulatlanul kivetett adók visszatérítése tárgyában, az egyes tagállamok jogrendjének feladata a hatáskörrel rendelkező bíróságok kijelölése, és az említett, visszatérítés iránti igényekre vonatkozó eljárási szabályok meghatározása(14).

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2008. július 17.(*)

„2003/96/EK irányelv – Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási kerete – A 14. cikk (1) bekezdésének a) pontja – A villamos energia előállításához felhasznált energiatermékek adómentessége – A környezetvédelem-politikai cézzal történő adóztatás lehetősége – Az adómentesség közvetlen hatálya”

A C-226/07. sz. ügyben,

39 Az előterjesztett kérdésre azt a választ kell tehát adni, hogy a 2003/96 irányelv 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja annyiban, amennyiben mentesíti a villamos energia előállítására felhasznált energiatermékeket az ezen irányelvben szereplő adó alól, közvetlen hatállyal rendelkezik abban az értelemben, hogy valamely magánszemély – azon időszak tekintetében, amely során az érintett tagállam a meghatározott határidőn belül elmulasztotta átültetni ezen irányelvet a nemzeti jogába – hivatkozhat rá a nemzeti bíróságok előtt ezen állam vámhatóságai ellen indított olyan jogvita keretében, mint az alapügybeli, abból a célból, hogy ne alkalmazzák az e rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozást, és így visszaigényelhesse az ezzel ellentétes adót.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. február 12. (*)

„90/435/EGK irányelv – A 4. cikk (1) bekezdése – Közvetlen hatály – A kifizetett osztalékok kettős adóztatásának megszüntetésére irányuló nemzeti szabályozás – A kifizetett osztalékok összegének az anyavállalat adóalapjából kizárólag akkor történő levonása, amennyiben az anyavállalatnak adóköteles nyeresége van”

A C-138/07. sz. ügyben,

58 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint minden esetben, amikor valamely irányelv rendelkezései tartalmi szempontból feltétlenek és kellően pontosak, arra a magánszemélyek a tagállami bíróságok előtt az állammal szemben hivatkozhatnak, ha az irányelvet az állam az irányelvben meghatározott határidőn belül elmulasztotta átültetni a nemzeti jogba, vagy ha azt nem megfelelően ültette át (lásd többek között a C-6/90. és C-9/90. sz., Francovich és társai egyesített ügyekben 1991. november 19-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-5357. o.] 11. pontját, a C-62/00. sz. Marks & Spencer ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6325. o.] 25. pontját, valamint a C-397/01–C-403/01. sz., Pfeiffer és társai egyesített ügyekben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8835. o.] 103. pontját).

59 A belga kormány azt állítja, hogy a 90/435 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése által a tagállamoknak a leányvállalat által az anyavállalatának felosztott nyereség adóztatását illetően biztosított választási lehetőség, valamint ezen adóztatás módszerei és hatálya pontosításának hiánya azzal a következménnyel jár, hogy e rendelkezés nem feltétlen, vagy legalábbis nem kellően pontos ahhoz, hogy közvetlen hatállyal bírjon.

60 Emellett a belga kormány kétségbe vonja, hogy a hivatkozott rendelkezés feltétlennek és kellően pontosnak tekinthető a rendelkezés által engedélyezett egyes módszerek alkalmazása által biztosított minimális eredmény tekintetében.

61 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a tagállamoknak adott felhatalmazás arra, hogy az irányelv által előírt eredmény eléréséhez számos lehetséges eszköz közül, válasszanak, nem zárja ki a magánszemélyek azon lehetőségét, hogy a nemzeti bíróságok előtt hivatkozzanak olyan jogokra, amelyek tartalma kizárólag az irányelv rendelkezései alapján határozható meg kellő pontossággal (lásd különösen a fent hivatkozott Francovich és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 17. pontját és a C-226/07. sz. Flughafen Köln/Bonn ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 30. pontját).

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. június 8. (*)

„Hatodik HÉA-irányelv – A 4. cikk (5) bekezdésének második albekezdésére való hivatkozás lehetősége – Valamely hatósággal versenyben álló magánjogi adóalany által folytatott tevékenység – Közintézmény – Az adóalanyiség hiánya a hatóságként folytatott tevékenységek esetén”

A C-430/04. sz. ügyben,

28 Másodsorban állandó ítélkezési gyakorlat, hogy amikor az irányelv rendelkezései tartalmi szempontból feltétlenek és kellően pontosak, e rendelkezésekre hivatkozni lehet az előírt határidőn belül meghozott végrehajtási intézkedések hiányában minden olyan nemzeti rendelkezéssel szemben, amely nem felel meg az irányelv rendelkezéseinek, illetve akkor is, ha az irányelv rendelkezései olyan jogokat határoznak meg a magánjogi jogalanyok részére, amelyeket azok az érintett tagállammal szemben érvényesíthetnek (lásd különösen a 8/81. sz. Becker-ügyben 1982. január 19-én hozott ítélet [EBHT 1982., 53. o.] 25. pontját és a C-465/00., C-138/01. és C-139/01. sz., Österreichischer Rundfunk és társai egyesített ügyekben 2003. május 20-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4989. o.] 98. pontját).

29 Ezért a magánjogi jogalanyok megalapozottan hivatkozhatnak a nemzeti bíróság előtt az érintett tagállammal szemben valamely irányelv azon rendelkezéseire, amelyek tartalmi szempontból feltétlenek és kellően pontosnak tűnnek, minden olyan esetben, amikor az irányelv teljes körű alkalmazása ténylegesen nem biztosított, azaz nem pusztán az ezen irányelv átültetésének hiánya vagy annak hiányos átültetése esetén, hanem akkor is, ha az említett irányelvet helyesen átültető nemzeti intézkedéseket nem úgy alkalmazzák, hogy az általa előírt eredményt elérje (a C-62/00. sz., Marks & Spencer ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6325. o.] 27. pontja).

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2005. február 17. (*)

„Hatodik HÉA-irányelv – A szerencsejátékok adómentessége – Az adómentesség feltételeinek és korlátainak meghatározása – A nyilvános játékkaszinókon kívül szervezett játékok adóztatása – Az adósemlegesség elvének tiszteletben tartása – A 13. cikk B. részének f) pontja – Közvetlen hatály”

A C-453/02. és C-462/02. sz. egyesített ügyekben,

37 Ebből következik, hogy amint azt a főtanácsnok indítványának 72. pontjában megállapította, amennyiben az alapeljáráshoz hasonlóan ellentétesek az adósemlegesség elvével azok a feltételek és korlátozások, amelyekről a tagállam függővé teszi a szerencsejátékok HÉA-mentességét, az említett tagállam e feltételek és korlátozások alapján nem tagadhatja meg az ilyen játékok szervezőjétől azon adómentességet, amelyre ez utóbbi a hatodik irányelv alapján jogosan tarthat igényt.

38 Ennélfogva a C-453/02. sz. ügy harmadik és a C-462/02. sz. ügy második kérdésére azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 13. cikke B. részének f) pontja közvetlen hatállyal rendelkezik abban az értelemben, hogy hivatkozhat arra a szerencsejáték szervezője vagy a játékautomata üzemeltetője a nemzeti bíróság előtt annak érdekében, hogy megakadályozza az e rendelkezéssel össze nem egyeztethető belső jogszabályok alkalmazását.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2009. április 23. (*)

„Hatodik HÉA-irányelv – Új tagállam csatlakozása – Támogatott termékbeszerzés utáni adó – Levonási jog – A hatodik irányelv hatálybalépése idején a nemzeti szabályozásban szereplő kizárások – A tagállamok jogosultsága kizárások fenntartására”

A C-74/08. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Nógrád Megyei Bíróság (Magyarország) a Bírósághoz 2008. január 30-án érkezett, 2007. július 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó Kft.**

és

az **Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal, Hatósági Főosztály, Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Os**

A második kérdésről

31 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy az adóalany hivatkozhat-e közvetlenül a hatodik irányelv 17. cikkére olyan nemzeti szabályozással szemben, amely a HÉA-levonási jog gyakorlását az említett 17. cikk (2) és (6) bekezdésével összeegyeztethetetlen módon korlátozza.

32 A fenti kérdés megválaszolása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a C-62/93. sz. BP Soupergaz ügyben 1995. július 6-án hozott ítélet (EBHT 1995., I-1883. o.) 35. pontjában kimondta, hogy a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdése pontosan meghatározza az említett jog keletkezését és tartalmát, és a végrehajtására vonatkozóan a tagállamoknak nem hagy semmilyen mérlegelési mozgásteret.

33 A Bíróság ezért az említett ítélet 35. és 36. pontjában úgy ítélte, hogy a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdése olyan jogokat biztosít a magánszemélyek számára, amelyekre a nemzeti bíróság előtt az említett rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozással szemben hivatkozhatnak.

34 A Bíróság szintén hangsúlyozta, hogy amennyiben a levonási rendszerből kizáró rendelkezést nem a hatodik irányelv rendelkezéseivel összhangban alkották meg, a nemzeti adóhatóságok nem hivatkozhatnak az adóalannal szemben a HÉA-levonáshoz való jog elvétől eltérő rendelkezésre (lásd a C-228/05. sz. Stradasfalti-ügyben 2006. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8391. o.] 66. pontját).

35 Az ilyen intézkedés hatálya alá tartozó adóalannak tehát jogosultnak kell lennie HÉA-kötelezettségének a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdése szerinti újraszámítására, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel (lásd a fent hivatkozott Stradasfalti-ügyben hozott ítélet 68. pontját).

36 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdése olyan jogokat biztosít az adóalanyok számára, amelyekre a

tagállami bíróság előtt az említett rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozással szemben hivatkozhatnak.